

Democratic Socialist Republic of Sri Lanka

1. ลักษณะทั่วไป (General Background)

ประเทศศรีลังกามีชื่อทางการว่า ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา

(Democratic Socialist Republic of Sri Lanka) ซึ่งแต่เดิมคนทั่วไปจะรู้จักกันในนามชื่อประเทศซีลอน (Ceylon) หรือลังกา (Lanka) สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา แม้จะเป็นเพียงประเทศเล็กๆ ก็ตาม แต่มีบทบาทต่อระบบการเมืองของโลกเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศ “ที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด” (Nonalignment หรือ Neutrality) ซึ่งประกอบด้วยประเทศยากจนและกำลังพัฒนา โดยจัดให้มีการประชุมสุดยอดขึ้นครั้งแรกในภูมิภาคเอเชีย ณ สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา เมื่อวันที่ 16 – 19 สิงหาคม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกาจึงเป็นประเทศที่น่าสนใจอีกประเทศหนึ่ง

ชนชั้นสูงศรีลังกาก่อนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของชาวตะวันตก

ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา เป็นเกาะในมหาสมุทรอินเดีย ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของสาธารณรัฐอินเดีย เดิมเรียกว่าลังกาหรือซีลอน ได้เปลี่ยนชื่อเป็นสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม ค.ศ. 1972 และเคยอยู่ภายใต้การปกครองของสหราชอาณาจักร (อังกฤษ) นานเป็นเวลา 32 ปี ได้รับเอกราชเมื่อ ค.ศ. 1958

ลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะ และใหญ่เป็นอันดับที่ 24 ของโลก มีรูปร่างคล้ายหยดน้ำ ตั้งอยู่ในมหาสมุทรอินเดีย ห่างจากเส้นศูนย์สูตร 550 ไมล์ หรือ 880 กิโลเมตร ตั้งอยู่ห่างจากจุดใต้สุดของสาธารณรัฐอินเดียเพียง 28 ไมล์ หรือ 35 กิโลเมตร

พื้นที่ของสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา แบ่งออกเป็น 3 เขตคือ

1. เขตชุ่มชื้น ได้แก่ บริเวณภาคตะวันออกเฉียงใต้ทั้งหมด มีฝนตกมากกว่า 1,905 มิลลิเมตรต่อปีในที่สูงกว่า 3,750 มิลลิเมตร ฤดูแล้งสั้นประมาณ 1 – 3 เดือน อันได้แก่ภาคตะวันออกเฉียงใต้ มีอุณหภูมิในที่ราบ 27 องศาเซลเซียสพิสัยน้อยกว่า 3 องศาเซลเซียส เขตชุ่มชื้นนี้มีฝนตกหนักช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือนตุลาคม และฝนตกน้อยช่วงเดือนมกราคมถึงกุมภาพันธ์ ประชาชนประกอบอาชีพด้วยการปลูกข้าว ยางพารา ชา กาแฟ และมะพร้าว

2. เขตที่ราบ ได้แก่ บริเวณชายฝั่งตะวันออกทั้งหมด และชายฝั่งทะเลด้านตะวันตก โคลัมโบ พื้นที่มีทั้งที่ราบสูงและที่ราบต่ำ เหมาะแก่การเพาะปลูกยางพารา ข้าว ชา โกโก้ เป็นต้น (दन्य ङोयरा, 2537: 497)

ภาวะเศรษฐกิจ ทรัพยากร และอาชีพ

ประชากรมากกว่าร้อยละ 60 มีอาชีพการเพาะปลูก ซึ่งส่วนใหญ่เพาะปลูกเพื่อยังชีพ กระจายทั่วประเทศ ส่วนการเพาะปลูกเพื่อการค้าอยู่ในบริเวณชุ่มชื้นทางภาคตะวันออกเฉียงใต้

1. อาชีพ ประชากรประมาณ 60 เปอร์เซ็นต์ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม เช่น การทำฟาร์ม

การทำนาในศรีลังกา

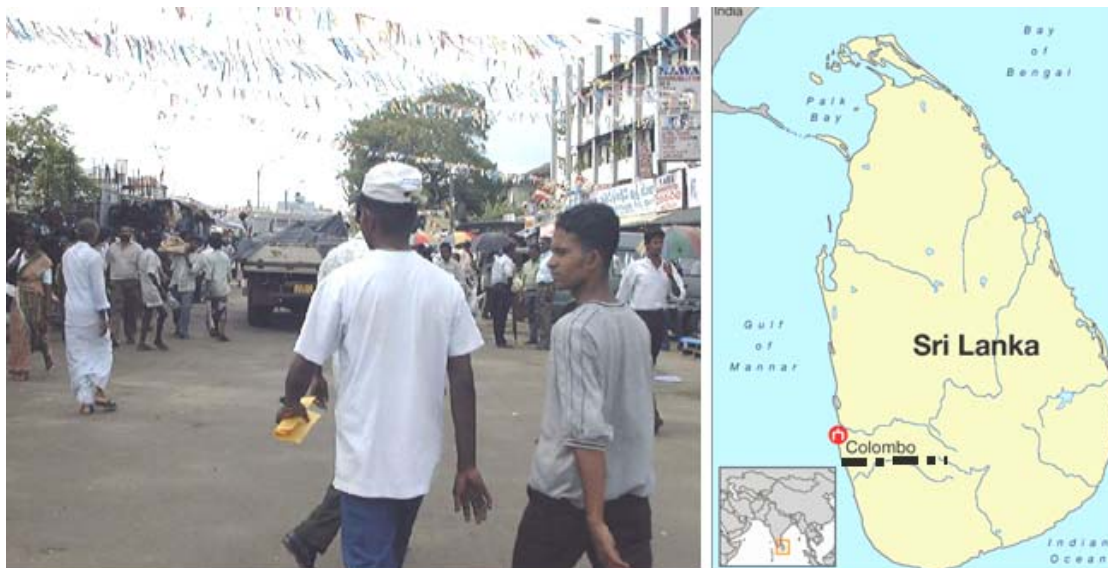
2. เศรษฐกิจ การอุตสาหกรรม ได้แก่การทำกระดาษอัดเครื่องแก้ว เครื่องกระเบื้อง ปูนซีเมนต์ เคมีภัณฑ์ ผ้าฝ้าย

3. สินค้าส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ ใบชา มะพร้าว ข้าว โกโก้ อบเชย ตรีโครี หอม ยาสูบ และตะกั่วดำ

4. สินค้านำเข้าที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว น้ำตาล แป้งสาลี ปุ๋ย ผลิตภัณฑ์นม ปลา น้ำมัน และสิ่งทอ

5. ทรัพยากรธรรมชาติ ได้แก่ ยางพารา สัตว์น้ำ ไข่มุก ตะกั่วดำ ปูนขาว เหล็ก โมนาไซต์ เพทาย

ประเทศศรีลังกามีเมืองหลวงชื่อ โคลัมโบ (Colombo) ซึ่งเป็นที่ตั้งที่ทำการของรัฐบาล และเป็นศูนย์กลางของธุรกิจการค้า รวมทั้งศูนย์กลางทางการศึกษาอีกด้วย นอกจากนี้ยังมีเมืองที่สำคัญอื่นๆ อีก เช่น เมืองจาพนา (Jabna) เมืองแคนดี้ (Candy) ที่เป็นศูนย์รวมทางด้านพุทธศาสนา รวมทั้งเป็นแหล่งเพาะปลูกชา โกโก้ และทำนาแบบขั้นบันได

สภาพของกรุงโคลัมโบและที่ตั้งในปัจจุบัน

2. พัฒนาการด้านการศึกษา

ประวัติศาสตร์การศึกษาของศรีลังกาเริ่มต้นเมื่อโปรตุเกสแสวงหาดินแดน เพื่อสร้างศูนย์กลางการค้า รวมทั้งมีความสนใจในการที่จะค้าขายทางด้านเครื่องเทศ ดังนั้นในปี ค.ศ. 1510 โปรตุเกส จึงได้นำกำลังเข้ายึดเมืองกัว ซึ่งตั้งอยู่ทางชายฝั่งตะวันตกของอินเดีย และยึดเมืองมะละกาและเกาะศรีลังกาได้ในปี ค.ศ. 1511

สิ่งก่อสร้างที่บ่งบอกถึงความมั่งคั่ง
จากกิจกรรมของตะวันตก

ในช่วงกลางศตวรรษที่ 16 โปรตุเกสได้เข้าปกครองประเทศศรีลังกา โดยให้เมือง โคลัมโบเป็นศูนย์กลางในการปกครอง

คณะสอนศาสนาของโปรตุเกสได้นำคริสต์ศาสนานิกายโรมันคาทอลิกมาเผยแพร่ ทำให้ชาวศรีลังกาได้เรียนรู้ลัทธิศาสนาใหม่ เพื่อ

การดำรงชีวิต เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี ประเพณีการแต่งกายการศึกษาแบบตะวันตก ตะวันตก ซึ่งกล่าวได้ว่าชีวิตของชาวศรี

ลังกา

ได้เปลี่ยนแปลงไปมากช่วงนี้จนกระทั่งถึง

ศตวรรษที่ 17 เนเธอร์แลนด์ได้ส่งกองทัพโจมตีทหารโปรตุเกสในสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตย ศรีลังกา และมีชัยชนะได้ขับไล่โปรตุเกสออกและเข้าปกครองในปี ค.ศ. 1658 จึงนับว่าสิ้นสุดการอยู่ภายใต้อารักขาของโปรตุเกส เนเธอร์แลนด์ได้สอนให้ชาวศรีลังกาได้เรียนรู้ระบบการค้าขายเป็นอย่างดีจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. 1796 เนเธอร์แลนด์ก็หมดอำนาจในการปกครองศรีลังกา อังกฤษเป็นชาติต่อมาที่เข้ามามีอำนาจในการปกครอง อังกฤษให้ความสำคัญแก่ศรีลังกาเป็นอย่างมากเพราะอังกฤษถือว่าเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญ และต้องการได้ไว้เป็นฐานทัพเรือในการควบคุมเส้นทางการเดินเรือทางด้านฝั่งตะวันออก ฉะนั้นในปี ค.ศ. 1802 อังกฤษจึงได้พยายามหาทุกวิถีที่จะครอบครองดินแดนแห่งศรีลังกาได้เป็นผลสำเร็จ และพยายามหาผลประโยชน์ทางด้านการค้า และสิทธิประโยชน์ทางด้านการเมือง แต่อย่างไรก็ตามอังกฤษได้พยายามปฏิรูปการศึกษาของศรีลังกาขึ้นมาอีก โดยมีการแต่งตั้งคณะกรรมการการศึกษาซึ่งประกอบด้วยนักบวชและข้าราชการของรัฐบาลให้มาดำเนินงานปฏิรูปการศึกษา มีการจัดตั้งโรงเรียนทั่วประเทศ จัดแบ่งงบประมาณการศึกษาไว้เฉพาะ อนึ่งพวกนักสอนศาสนาหรือมิชชันนารีได้เข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมการศึกษาแผนใหม่ เช่น ส่งเสริมการใช้ยารักษาโรค

แผนใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นการศึกษาด้านการแพทย์ และสาธารณสุข นอกจากนี้ยังปรากฏว่ายังมีชาวศรีลังกาจำนวนมากที่ได้สำเร็จการศึกษาจาก สหราชอาณาจักร (Great Britain) และมีส่วนในการพัฒนาการศึกษาของชาวศรีลังกาเอง หนึ่งในช่วงระยะเวลาที่รัฐบาลอังกฤษเองได้ให้ความช่วยเหลือทางด้านเงินทุนอุดหนุนทางการศึกษาเป็นอย่างดี

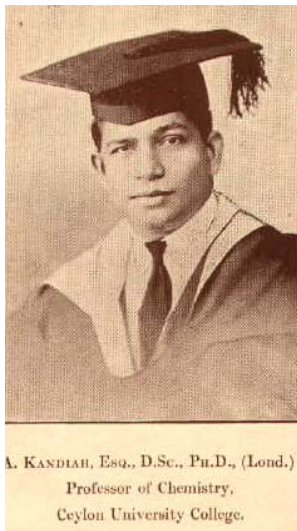
สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา ได้เป็นอาณานิคมของอังกฤษประมาณ 120 ปีเศษ จึงได้ปลดปล่อยตนเองจากการเป็นอาณานิคมด้วยความราบเรียบและสันติ โดยสภาอังกฤษได้ตราพระราชบัญญัติความเป็นเอกราชของซีลอน ปี ค.ศ. 1947 โดยให้สภาซีลอน มีอำนาจเต็มในการนิติบัญญัติและมีอำนาจในการปกครองตนเอง พระราชบัญญัติความเป็นเอกราชของซีลอนได้รับพระบรมราชานุมัติพระมหากษัตริย์แห่งอังกฤษ เมื่อวันที่ 10 มีนาคม ค.ศ. 1947 ต่อมา ได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรัฐธรรมนูญใหม่ ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1947 และสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา ได้รับเอกราชจากอังกฤษอย่างสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1948

สรุปได้ว่า สหราชอาณาจักรอังกฤษ มีบทบาทสำคัญทางด้านการเมืองการปกครอง และการปฏิวัติการศึกษาในสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกาเป็นอย่างดี โดยเฉพาะด้านการศึกษาจะเห็นได้ว่า สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา เป็นประเทศหนึ่งที่ประชาชนได้รับการศึกษาเป็นอย่างดีโดยประมาณว่า ประชาชนได้รับการศึกษาภาคบังคับ มีอยู่ระหว่าง 60 – 80 เปอร์เซ็นต์ (दनिय षाययोठा, 2537: 517) ชาวศรีลังกานิยมส่งบุตรหลานของตนเข้าเรียนในระดับสูงโดยเฉพาะระดับมหาวิทยาลัย โดยหวังว่าการศึกษาระดับสูงจะทำให้มีโอกาสเข้ารับราชการได้ง่าย และหางานดี ๆ ทำได้ไม่ยาก

การศึกษาภาคบังคับ เด็กๆ ต้องเข้าเรียนเมื่อมีอายุระหว่าง 5 – 14 ปี ยกเว้นเด็กบางคนในชนบทที่มีบ้านไกลจากโรงเรียนมาก อาจมีการยกเว้นได้

สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา มีวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยหลายแห่ง ซึ่งส่วนใหญ่จัดระบบการศึกษาแบบอังกฤษ วิทยาลัยแห่งแรกของสาธารณรัฐสังคมนิยม

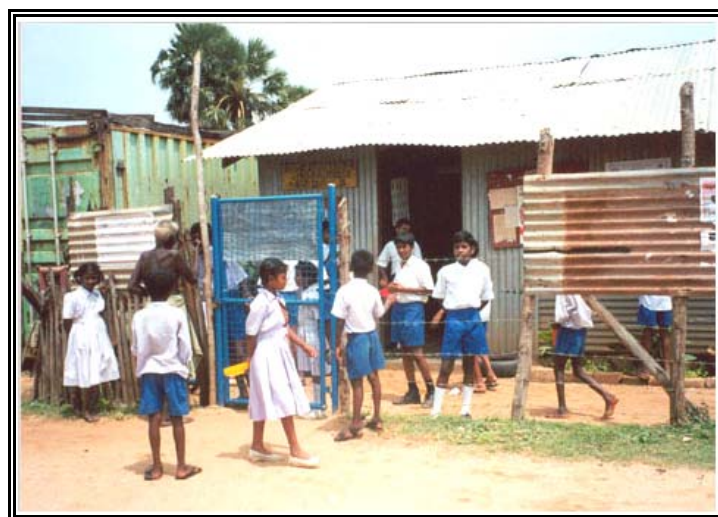

ประชาธิปไตยศรีลังกาจัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1870 ทำการสอนด้านการแพทย์ และในปี ค.ศ. 1921 ได้จัดตั้ง **Ceylon University College** ขึ้นมาเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ตามมหาวิทยาลัยในสหราชอาณาจักรบริเตนใหญ่ (दन्य षायोरा, 2537: 517)

ฉะนั้นจะเห็นได้ว่า รัฐบาลอังกฤษได้สนับสนุนให้มีการก่อตั้งมหาวิทยาลัยมากมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยแห่งลังกา (University of Lanka) เพื่อเตรียมบุคลากรทางด้านต่าง ๆ ออกมาร่วมกันรับผิดชอบในการบริหารประเทศ เนื่องจากอังกฤษ ได้มีโครงการให้เอกราชโดยสมบูรณ์แก่ สาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกาในปี ค.ศ. 1948 เพื่อก้าวสู่บริบทโลกสมัยใหม่ได้อย่างเต็มภาคภูมิ

ประวัติศาสตร์การศึกษาภายหลังได้รับเอกราชจากอังกฤษ

ในปี ค.ศ. 1960 นักการศึกษาไม่นิยมกับการแยกการศึกษาออกเป็น 2 ระบบ จึงกล่าวได้ว่าการศึกษาระดับประถมศึกษา Sinhalese ภาษา Tamil จะต้องอยู่ภายใต้การรับผิดชอบของรัฐและให้รัฐขยายโรงเรียนแบบนี้ให้มากขึ้น คณะกรรมการย่อยได้จัดตั้ง "Department of Public Instruction" ซึ่งอยู่ภายใต้การคุ้มครองของ "Director of Public Instruction" ส่วน การศึกษาที่แยกออกเป็น 2 ฝ่าย ยังคงมีอยู่ และยังได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล

โรงเรียนประถมในประเทศศรีลังกา

เหตุการณ์ที่สำคัญในปี ค.ศ. 1866 คือ การค้นพบ “Buddhist Theosophical Society” (ลัทธิที่เชื่อว่ามนุษย์จะสำเร็จได้ด้วยญาณ ; หรือเทวปรัชญาของพวก Theosophical Society ในยุโรปและอเมริกาที่หวังจะรวมศาสนา โดยถือตามหลักศาสนาพราหมณ์ และศาสนาพุทธ) พลเมืองส่วนใหญ่ในประเทศศรีลังกานับถือศาสนาพุทธ ในการเข้าเรียนหลักสูตรนี้จึงได้ผลมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กๆ ที่นับถือศาสนาพุทธในชนบท และรัฐยังจัดตั้งโรงเรียนประเภทนี้ขึ้นในหลายโรงเรียน

ในปี ค.ศ. 1867 ได้มีการพัฒนาการศึกษาสำหรับเด็กหญิงขึ้น

เด็กนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ประเทศศรีลังกา(2549)

ในต้นศตวรรษที่ 20 ปรากฏว่านักเรียนที่ศึกษาภาษาอังกฤษ มีความสนใจแผนพัฒนาของชาติทุกรูปแบบ โดยพบว่า ความอ่อนแอทางการศึกษานั้นได้รับการสนับสนุน สืบทอดกันมาเป็นเวลาไม่น้อยกว่า 40 ปีนั้นขึ้นอยู่กับอิทธิพลภายนอกทั้งสิ้น ถึงเวลาแล้วที่ควรปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของประเทศและวัฒนธรรมเก่า ๆ ของตนเอง

ดังนั้นในระยะเวลาต่อมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1900 พระราชบัญญัติการศึกษาจึงได้ตั้งวัตถุประสงค์ เพื่อก่อให้เกิดหลักการดังกล่าว

ในปี ค.ศ. 1903 รัฐบาลได้จัดตั้งครูขึ้น เพื่อฝึกครูภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะ

ในปี ค.ศ. 1905 คณะกรรมการการศึกษาได้เปิดการศึกษาภาคบังคับขึ้น โรงเรียนเหมาะสำหรับผู้ที่มีความรู้สึกรับผิดชอบดีแล้ว ส่วนมากเป็นโรงเรียนของพวกคริสเตียน

แต่ไม่ใช้การศึกษาภาคบังคับสำหรับเด็กหญิง สำหรับกฎหรือระเบียบของโรงเรียนนี้ออกโดย Town School, ค.ศ. 1906 และ Rural School, ค.ศ. 1907

ส่วนการศึกษาของเด็กที่นับถือศาสนาอิสลาม คณะกรรมการการศึกษาต่างตระหนักถึงปัญหาของเด็กเหล่านี้ โดยส่วนใหญ่เด็กมุสลิมจะช่วยผู้ปกครองประกอบอาชีพ การทำไร่ชา และการทำสวนยาง รัฐบาลได้เสนอแนะให้ดักเก็บค่าเล่าเรียนในโรงเรียน Sinhalese และโรงเรียน Tamil ซึ่งส่วนมากเป็นโรงเรียนประถมศึกษาทั้งสิ้น

ได้เริ่มมีการจัดตั้งวิทยาลัยเทคนิค เมื่อปี ค.ศ. 1907 เพื่อฝึกช่างชั้นกลางและฝึกเกี่ยวกับการค้าขาย

โรงเรียนอาชีวะในศรีลังกาในปัจจุบัน(2549)

การสำรวจเกี่ยวกับโรงเรียนมัธยม และอุดมศึกษาในปี ค.ศ. 1911 โดยคณะกรรมการการศึกษา โดยมีผู้เชี่ยวชาญจากสภาการศึกษาเป็นผู้ช่วยคือ นาย J.T R. Bridge คณะกรรมการ ชุดนี้ได้เสนอให้ตั้งมหาวิทยาลัย แต่ข้อเสนอนี้รัฐบาลไม่ยอมรับ ในที่สุดได้จัดตั้ง University College เพื่อเตรียมตัวนักการศึกษาเพื่อสอบรับประกาศนียบัตรของมหาวิทยาลัยลอนดอนขึ้นในปี ค.ศ. 1921 จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1942 ได้พัฒนาขึ้นเป็นมหาวิทยาลัยภายใต้กฎของศรีลังกามหาวิทยาลัย No. 20, ค.ศ. 1942 การเปลี่ยนแปลงอื่นที่กรรมการชุดนี้เสนอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือโรงเรียน อยู่ในความช่วยเหลือของ Department of code ปี ค.ศ. 1924

คำสั่ง No. 1 ปี ค.ศ. 1920 เกี่ยวกับการเข้าเรียนของเด็กที่ไม่ใช่คริสเตียนในโรงเรียน คริสเตียน เด็กเหล่านี้ไม่ได้โอกาสทางการศึกษาเกี่ยวกับศาสนาของตนเอง สมาคม

อาสาสมัครของชาวพุทธและชาวฮินดู ไม่สามารถสร้างโรงเรียนให้เด็กเข้าเรียนโดยทั่วถึงกัน ดังนั้นรัฐบาลจึงเข้าช่วยเหลือในการจัดตั้งโรงเรียนสำหรับเด็กที่ไม่ใช่คริสเตียนเหล่านั้นขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแหล่งที่มีเด็กเหล่านั้นอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น แล้วสั่งปิดโรงเรียนของบาทหลวงที่อยู่ในแหล่งเหล่านั้นด้วย ใช้วิธีการสอนศาสนาที่เป็นกลางและรักษา ความกลัวบาป โดยการสนับสนุนของโรงเรียน การขยายโรงเรียนของรัฐคือ มุ่งให้ยอมรับโรงเรียน Sinhalese และ Tamil เท่านั้น

เริ่มรัฐธรรมนูญปี ค.ศ. 1931 ซึ่งได้แนะนำคณะกรรมการของรัฐบาลได้เผยแพร่หน้าที่และกฎเกณฑ์ ได้ผ่านถูกต้องตามกฎหมายอันเกิดขึ้นเนื่องจากสาเหตุดังกล่าว จึงมีการเปลี่ยนแปลงการบริหารการศึกษาตามไปด้วย อำนาจของฝ่ายบริหารการศึกษาผู้บริหารการศึกษาก็ถูกจำกัดตามกฎหมายด้วย

ในปี ค.ศ. 1941 เกิดมีคนว่างงานมากที่สุดในระหว่างคนที่ได้รับการศึกษา และมีการแบ่งออกเป็น 2 จำพวกคือ พวกที่มีความรู้ภาษาอังกฤษดีกับพวกที่มีความรู้ภาษาพื้นเมือง คณะกรรมการได้สั่งให้สำรวจรายละเอียดของเนื้อหาวิชาโครงการการศึกษาที่ได้ประกาศใช้ไปแล้ว ในรายงานของคณะกรรมการ ได้แนะนำการปฏิรูปการศึกษาระยะยาวไว้ 2 ทางคือ

1. การศึกษาตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงมหาวิทยาลัยควรเป็นการศึกษาให้เปล่า
2. ภาษาที่ใช้ในการสอนในการเรียนระดับประถมศึกษาควรเป็นภาษาพื้นเมือง

คณะกรรมการการศึกษายังได้คำนึงถึงปัญหาในการเปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กในระดับต่าง ๆ การยอมรับคุณค่าของการศึกษาทางศาสนา และเสนอแนะนโยบาย การปล่อยปละละเลยของผู้ที่เป็นกลางเกี่ยวกับการศึกษาทางศาสนา

ข้อเสนอเกี่ยวกับการศึกษาให้เปล่า และภาษาที่ใช้สอนได้ถูกยอมรับเมื่อปี ค.ศ. 1945 นโยบายการใช้ภาษาได้นำไปใช้ในโรงเรียนหลังจากชั้นประถมศึกษาแล้ว และในปัจจุบันนี้ภาษาที่ใช้สอนในโรงเรียนทุกวิชา ยกเว้นวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เป็นภาษาประจำชาติ

ในปี ค.ศ. 1950 The White Paper of Education (ข้อเสนอแนะของรัฐบาลสำหรับปฏิรูปการศึกษาในประเทศศรีลังกา) ได้มีการตีพิมพ์ออกมา รัฐบาลได้แยกโรงเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ตามพื้นฐาน ในชั้นประถมศึกษา (5 + ถึง 11+) junior (11+ 14 +) และชั้นมัธยมตอนปลาย (Senior Secondary) (จาก 14 +) ดังนั้นจึงแยกโรงเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนสิงหล และโรงเรียนทมิฬออก แล้วเสนอให้เด็กเลือกเรียนตามความถนัดและความสนใจ

บทบัญญัติการแก้ไขการศึกษา No. 5 , ค.ศ. 1951 ได้เสนอผลการเสนอแนะไว้ใน
The White Paper

3. จุดมุ่งหมายและนโยบายทางการศึกษา (Education Goals)

ตั้งแต่ประเทศศรีลังกาได้รับเอกราชแล้ว การศึกษาของประเทศได้มีการ

เปลี่ยนแปลงไป เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม มีการพัฒนาการศึกษาแบบให้เปล่า และภาษาประจำชาติ ซึ่งถือได้ว่าการเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษาในเขตชนบท มีการเน้นหนักทางด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์มากขึ้น ในขณะเดียวกันภาษาอังกฤษก็กลายมาเป็นภาษาที่สองในการติดต่อสื่อสาร

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษาของชาติที่ปรากฏอยู่ใน White Paper มีดังต่อไปนี้

การจัดการศึกษาโดยทั่วๆ ไปต้องจัดให้กว้างขวางให้ประชาชนได้เรียนโดยทั่วถึง ซึ่งจะทำให้ทัศนคติ คุณภาพ บุคลิกภาพ และความรู้สึกรับผิดชอบของพลเมือง ได้พัฒนาความสามารถยิ่งขึ้น ในอันที่จะประกอบกิจการงานให้เป็นประโยชน์ต่อชาติ และมองเห็นการไกล

2. การกระตุ้นของการฟื้นฟูชาติ ทำให้คนมีความพอใจสังคมวัฒนธรรมของชาติตน และพร้อมที่จะรับใช้ประเทศชาติอย่างเต็มความสามารถ ด้วยจิตสำนึกแห่งความรักชาติและมีความเข้าใจในคุณค่าของมนุษย์อย่างแท้จริง

3. การเพิ่มผลผลิตเกี่ยวกับอาชีพ และความสามารถทางวิชาการ และกระทำให้นักศึกษามีประสิทธิภาพ เพื่อทำให้นักศึกษาล้ำที่จะลงมือเก็บเกี่ยว ทรัพยากรของชาติที่มีอยู่ในประเทศ นำมาใช้ประโยชน์และทำงานทางด้านเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการพาณิชย์ เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของประเทศชาติ

จะเห็นได้ว่านโยบายการศึกษาของรัฐบาลศรีลังกาได้กระตุ้นให้การศึกษาแก่ประชาชนเพื่อการดำรงไว้ซึ่งวัฒนธรรม พร้อมทั้งปลูกฝังให้เด็กมีความรักชาติและเห็นคุณค่าของการอยู่ร่วมกัน นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ตระหนักถึงการผสมผสานระหว่างเทคโนโลยีสมัยต้นการศึกษาของชาติในปัจจุบัน นอกนี้จะเห็นได้ว่ารัฐบาลถือว่าการศึกษเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ตามรัฐธรรมนูญได้ระบุไว้ว่า ความมุ่งหมายของการศึกษา คือ การกำจัดความไม่รู้

หนังสือให้หมดไปและให้ความมั่นใจแก่ทุกคนว่า สามารถเรียนได้ทุกระดับโดยไม่คำนึงถึงชั้นวรรณะ ความเชื่อ เพศ และอื่นๆ ความมุ่งหมายทั่วไปนี้ทำให้มีนโยบายในการปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น ลดความไม่สมดุลระหว่างโรงเรียนในชนบทกับโรงเรียนในเมืองให้น้อยลงเพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการทางวัฒนธรรม และเศรษฐกิจของประเทศ และจัดการศึกษาออกโรงเรียนสำหรับบุคคลที่ไม่มีโอกาสที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนได้

การบริหารการศึกษา (Education Administration)

กล่าวโดยทั่วไปการบริหารการศึกษาของชาติมีหลายหน่วยงานหลายกระทรวงเข้ามาเกี่ยวข้อง แต่กระทรวงศึกษาธิการจะเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดนโยบายการศึกษาของชาติ โดยสัมพันธ์กับแผนทางการเงินและความร่วมมือทางการศึกษา เลขาธิการการศึกษาจะเป็นหัวหน้าบริหารกระทรวง ซึ่งทำหน้าที่เปรียบเสมือนอธิบดีด้วย ส่วนภูมิภาคจะมีหน่วยงานเขต จังหวัดรับผิดชอบในการทำหน้าที่บริหารการศึกษาในส่วนท้องถิ่น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการบริหารการศึกษาของประเทศศรีลังกาเป็นแบบรวมอำนาจ (Centralization) กล่าวคืออำนาจหน้าที่จะอยู่ที่ส่วนกลางก่อนแล้วกระจายอำนาจไปสู่ส่วนท้องถิ่น แต่การกำหนดนโยบายต่าง ๆ นั้นกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้กำหนดเองทั้งหมด เช่น การออกพระราชบัญญัติการศึกษาจะอยู่ในการดูแลและควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการของศรีลังกาได้ออกพระราชบัญญัติฉบับแรกที่มีฐานะเทียบเท่ากับกฎหมายการศึกษา คือ พระราชกฤษฎีกา No.1 ปี ค.ศ. 1920 ซึ่งต่อมาได้มีพระราชบัญญัติ No.31 อีกในปี ค.ศ. 1939 แทน ซึ่งมีผลบังคับใช้มาจนถึงปัจจุบัน ตัวอย่างการปฏิบัติงานของกระทรวงศึกษาธิการอีกประการหนึ่ง เช่น ในปี ค.ศ. 1943 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นชุดหนึ่งเพื่อให้รายงานการศึกษาของรัฐ โดยมุ่งประเด็นที่การประเมินผลและการขยายตัวของการศึกษา รวมทั้งการเสนอแนะการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกของการศึกษา คณะกรรมการชุดนี้ได้เสนอแนะการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ 2 ประการคือ การศึกษาจากระดับอนุบาลจนถึงมหาวิทยาลัยให้รัฐจัดการศึกษาฟรี และให้ใช้ภาษาประจำชาติเป็นภาษาที่ใช้สอนในโรงเรียน ซึ่งปรากฏว่ารัฐสภายอมรับข้อเสนอนี้และถือเป็นแนวปฏิบัติตาม ปัจจุบันนี้ศรีลังกาได้แบ่งเขตการศึกษาออกเป็น 14 เขต และแต่ละเขตจะอยู่ภายใต้การควบคุมของหัวหน้าการศึกษา ซึ่งจะต้องได้รับข้อเสนอแนะและการแนะแนวต่าง ๆ เท่าที่จำเป็นจากตัวแทนอธิบดีอีก 3 คน ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการศึกษาอีก นอกจากนี้ยังมีกระทรวงอื่นอีกที่ทำหน้าที่ช่วยเหลือการศึกษาของชาติเอง กระทรวงวัฒนธรรมซึ่งจะดูแลใน

การสร้างความเป็นปึกแผ่นของแผ่นดินในการสร้างชาติและการก่อให้เกิดสามัญสำนึกให้แก่เด็กนักเรียนด้วย

5. ระบบการศึกษา (Education System)

ระบบการศึกษาของศรีลังกาก็เหมือนกับระบบการศึกษาของชาติอื่น ๆ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับการศึกษาดังต่อไปนี้

- 1 การศึกษาระดับอนุบาลศึกษา (Kindergarten)
- 2 การศึกษาระดับประถมศึกษา (Primary Education)
- 3 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)
- 4 การศึกษาระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาระดับอนุบาลศึกษา (Kindergarten)

ในระดับนี้จะเน้นการฝึกพัฒนาการของเด็กในการใช้ทักษะมือ การอยู่ร่วมกันกับเพื่อนใหม่ การเรียนในระดับนี้จะไม่มีหลักสูตรแน่นอนขึ้นอยู่กับความพร้อมของโรงเรียน เช่น การสอนดนตรี การสอนว่ายน้ำ หรือแม้แต่การศึกษาต่าง ๆ ส่วนมากจะรับเด็กตั้งแต่อายุ 3 – 5 ขวบ รัฐบาลมีนโยบายให้โรงเรียนรัฐบาลจัดการเรียนภายในโรงเรียนเอง มีลักษณะคล้ายศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก (Childhood Centre for Development) ส่วนโรงเรียนเอกชนสามารถจัดการศึกษาให้แก่เด็กอนุบาลได้เลย รัฐบาลจะไม่มีส่วนเข้าไปดูแลเท่าใดนัก โรงเรียนเอกชนในเมืองใหญ่ ๆ จะมีการจัดการเรียนการสอนให้แก่เด็กได้ดีกว่าโรงเรียนในส่วนภูมิภาค ผู้ปกครองในเขตเมืองใหญ่ ๆ จะนิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียนในระดับนี้มากกว่าผู้ปกครองในท้องถิ่นทุรกันดาร

การศึกษาระดับประถมศึกษา (Primary Education)

การศึกษาในระดับนี้จะรับเด็กเข้าเรียนตั้งแต่อายุ 5 ขวบ ถึง 11 ขวบ การเรียนการสอนในระดับนี้จะเน้นการฝึกการคำนวณ มีการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ของชาติ เรียนพลศึกษา นอกจากนี้จะมีการเรียนวิทยาศาสตร์เบื้องต้น ปัจจุบันรัฐบาลได้ออกนโยบายทางการศึกษาแนวใหม่เน้นให้เด็กเป็นจุดศูนย์กลางในการเรียน (Child Centre Curriculum) มากขึ้น ครูจะเป็นผู้ดูแลเด็กนักเรียนมากกว่าที่จะเป็นออกคำสั่ง การเรียนในเมืองใหญ่ ๆ จะทำได้ดีกว่าเมืองเล็ก ๆ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมา ปรากฏว่าเด็กเข้าศึกษาต่อในระดับประถมศึกษาเป็นจำนวนเต็ม 100 เปอร์เซนต์ (Postlethwaite, T.N, 1988: 616) และการศึกษาในระดับนี้รัฐบาลถือว่าเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานและเป็นการศึกษาภาคบังคับด้วย

การศึกษาระดับมัธยมศึกษา (Secondary Education)

นับตามความเป็นจริงของการศึกษาของศรีลังกาแล้ว การศึกษาในระดับนี้จะถือว่าเป็นการศึกษาในระดับที่ 2 จะรับเด็กเข้าเรียนหลังจากที่เด็กผ่านระดับอนุบาลศึกษาหรือไม่ผ่านการเรียนระดับอนุบาลก็ได้ แต่ถ้ามีอายุครบ 5 ปีก่อนการเรียนชั้นเรียนของเด็กมัธยมศึกษา นั้นจะเรียกเป็นเกรด (Grade)

มัธยมศึกษาตอนต้น (Junior – Secondary School) การศึกษาระดับนี้ จัดการเรียนการสอนตั้งแต่เกรด 6 จนถึงเกรด 10 เด็กนักเรียนจะต้องใช้ระยะเวลาเรียน 5 ปี หลักสูตรส่วนใหญ่จะเป็นการสอบเรียนต่อเพื่อพัฒนาวิชาชีพเบื้องต้น ไม่ค่อยจะเน้นทางด้านวิชาการมากนัก เด็กนักเรียนทั่วไประดับชั้นนี้สามารถที่จะออกไปสอบทางด้านพาณิชย เทคนิค และวิชาชีพต่างๆ หรือไม่ก็สอบเรียนต่อในมัธยมศึกษาตอนปลาย อนึ่ง เด็กที่จะจบได้ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น ต้องสอบให้ได้ประกาศนียบัตร GCE (General Certificate of Education) และต้องสอบให้ได้เกรดระดับ O (Ordinary Level) ด้วย มิฉะนั้นจะไม่สามารถสอบเรียนต่อในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายได้

มัธยมศึกษาตอนปลาย (Senior– Secondary School) นักเรียนที่จบจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นนั้น สามารถเข้าศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเป็นเวลา 2 ปี คือ เกรด 11 – 12 ส่วนมากนักเรียนที่จบชั้นนี้จะมุ่งการสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาชั้นสูงต่อไป หลักสูตรส่วนมากจะมีโปรแกรมการเรียนทั้งที่เน้นไปทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และโปรแกรมที่เน้นทางด้านวิชาชีพ ในปี ค.ศ. 1998 ปรากฏว่ามีนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น เด็กนักเรียนชาย 71 เปอร์เซนต์ และเด็กนักเรียนหญิง 78 เปอร์เซนต์ (UNESCO, 1998: 142) และปัจจุบันนี้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจะนิยมศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยมากขึ้น

บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยแห่งชาติศรีลังกา

การศึกษาระดับอุดมศึกษา (Higher Education)

การศึกษาในมหาวิทยาลัย (University Education)

การศึกษาในมหาวิทยาลัยจะแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ การศึกษาในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก การเรียนในระดับปริญญาตรีของศรีลังกาคือ ๓ ปี ปีที่ 1 – 2 จะเป็นการเรียนเกี่ยวกับวิชาพื้นฐานทั่วไป ส่วนการเรียนในปีที่ 3 และปีที่ 4 จะเน้นวิชาเอกของแต่ละวิชาที่นักศึกษาจะเลือกเรียน ส่วนนักศึกษาที่เลือกเรียนสาขาแพทย์ จะใช้เวลาเรียน 6 ปี ส่วนสาขาทันตแพทย์จะใช้เวลาเรียน 5 ปี ปัจจุบันนี้ปรากฏว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรีจะเลือกเรียนสาขาการเรียนเกี่ยวกับสังคมมากขึ้น จึงเป็นผลให้เกิดปัญหาการว่างงาน (Unemployment)

ส่วนการเรียนในระดับปริญญาโทนั้น ส่วนมากจะมี 2 โปรแกรมการเรียนคือ การเรียนในกระบวนวิชาต่าง ๆ (Course Work) รวมด้วยการทำวิทยานิพนธ์ (Thesis) ซึ่งนักศึกษาจะต้องส่งหัวข้อวิทยานิพนธ์ต่อคณะกรรมการก่อนแล้วคณะกรรมการอนุมัติหัวข้อก่อนจึงมีสิทธิ์ที่จะทำวิทยานิพนธ์ได้ อนึ่ง การที่จะเสนอหัวข้อวิทยานิพนธ์ได้นั้นจะต้องสอบผ่านกระบวนวิชาต่าง ๆ ตามที่สาขากำหนด (Requirements) ก่อน ส่วนอีกโปรแกรมหนึ่งคือเรียนกระบวนวิชาต่าง ๆ แล้วสอบประมวลความรู้ (Comprehensive Exam) ซึ่งการเรียนการสอนทั้งสองลักษณะนี้มีความยากพอ ๆ กัน แต่ส่วนมากนักศึกษาจะนิยมเรียนโปรแกรมที่สองมากกว่า

การเรียนในระดับปริญญาเอก (Doctoral Studies) จะมีการเรียนทั้งกระบวนวิชาต่าง ๆ และการทำวิจัย (Dissertation) ซึ่งการทำวิจัยในระดับนี้จะต้องแสดงให้เห็นถึง

ศักยภาพของผลงานการวิจัย ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา มีนักศึกษาปริญญาเอกจบการศึกษาจากต่างประเทศมากมาย หนึ่งเป็นเพราะการมีโครงการร่วมกันระหว่างประเทศที่เจริญแล้วกับประเทศที่กำลังพัฒนา แต่ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยในศรีลังกาหลายๆ แห่ง สามารถเปิดทำการสอนในระดับปริญญาเอก

โดยภาพรวมของการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยของศรีลังกานั้นจะมีทั้งมหาวิทยาลัยเปิด (Open University) และมหาวิทยาลัยของรัฐ (State University) ซึ่งมีทั้งหมดรวม 8 แห่ง ในปี ค.ศ. 1983 ปรากฏว่ามีนักศึกษาเข้าเรียนทั้งหมด 18,073 คน เป็นนักศึกษาหญิง 7,500 คน ซึ่งนับว่าเป็นจำนวนที่สูงพอสมควรคือ 1/3 ของจำนวนทั้งหมด

การศึกษาวิชาชีพครู (Teacher Training)

การศึกษาวิชาชีพครูนั้นเมื่อก่อนเด็กที่จบจากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นก็สามารถเข้าศึกษาได้ในวิทยาลัยการศึกษา (College of Education) แต่ต่อมาวิทยาลัยการศึกษาได้พัฒนาเป็นวิทยาลัยครู (Teacher Training College) ซึ่งจะรับนักศึกษาที่จบทั้งมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาวิชาชีพครูที่เรียน 2 ปี จะได้อนุปริญญา (Diploma) ส่วนนักศึกษาครูที่เรียน 4 ปี จะได้วุฒิปริญญาตรีทางการศึกษา นอกจากจะเรียนในวิทยาลัยครูแล้ว นักศึกษายังสามารถเรียนได้ในมหาวิทยาลัยซึ่งจะมีคณะศึกษาศาสตร์หรือครุศาสตร์ (Faculty of Education) เป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนการสอน อาชีพครูในศรีลังกานั้นค่อนข้างจะประสบปัญหาด้านอัตราเงินเดือน จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาที่เรียนครูมีจำนวนไม่มากนัก ดังจะเห็นได้จากตารางดังต่อไปนี้

ครูแบ่งตามวิชาชีพ	จำนวนครู
1. ครูทางด้านวิทยาศาสตร์/คณิตศาสตร์	2,486
2. ครูทางด้านวิทยาศาสตร์/คณิตศาสตร์ (อนุปริญญา)	294
3. ครูที่ได้รับการฝึกเฉพาะ	28,858
4. ครูที่ได้รับการฝึกทั่วไป	49,769
5. ครูในวิทยาลัยครู	8,382

ที่มา: ปรับปรุงจากกระทรวงศึกษาธิการ, โคลัมโบ, 1983.

จะเห็นได้จากจำนวนครูที่ปรากฏตามตารางข้างต้นจะมีจำนวนน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรของศรีลังกา อนึ่งงบประมาณที่รัฐบาลจัดให้แก่สถาบันฝึกหัดครูนั้นมีจำนวนน้อยด้วย

อาชีวศึกษาและเทคนิค (Vocational and Technical Education)

นักเรียนที่จบจากชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสามารถเข้าเรียนได้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรชั้นต้น ซึ่งจะใช้เวลาเรียน 3 ปี ส่วนนักเรียนที่จบจากชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ถ้าเข้าเรียนในวิทยาลัยเทคนิคหรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาจะใช้เวลาเรียน 2 ปี สำเร็จแล้วได้ประกาศนียบัตรทางด้านวิชาชีพ (Professional Certificate) และสามารถเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาวิชาชีพชั้นสูงได้ (Professional College) ต่อไป แต่ส่วนมากเมื่อสำเร็จแล้วนิยมออกไปประกอบอาชีพเลย วิชาชีพส่วนมากที่เปิดสอนคือ คหกรรมศาสตร์ เลขานุการและพณิชยศาสตร์ ช่างยนต์ ช่างเทคนิคอื่น ๆ ช่างไฟฟ้า เป็นต้น ปัจจุบันนี้รัฐบาลศรีลังกาได้ส่งเสริมให้วิทยาลัยเทคนิคและอาชีวศึกษาเปิดวิชาชีพใหม่ ๆ เช่น คอมพิวเตอร์ เพื่อให้นักศึกษาที่จะจบออกไปแล้วสามารถทำงานเพื่อประกอบอาชีพได้

หนึ่งในช่วงปี ค.ศ. 1973 ประเทศศรีลังกาได้พัฒนาโครงการการศึกษาแบบเต็มเวลา (Full – time technical education unit programme) ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อฝึกทักษะสำหรับบุคคลที่สำเร็จการศึกษาแล้วสู่การทำงานหรือประกอบธุรกิจของ

ตนเองได้ (Self – employment)

2. เพื่อฝึกทักษะแก่ผู้สำเร็จการศึกษาออกไปให้สามารถมีงานทำได้
3. เพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการทำงานให้มากขึ้น
4. เพื่อลดปัญหาการอพยพทางด้านแรงงานจากชนบทสู่เมือง
5. เพื่อเสริมสร้างเจตคติในการประกอบอาชีพแก่เยาวชน
6. เพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและวัสดุในท้องถิ่นให้

เกิดประโยชน์ (UNESCO, 1982: 121)

แม้ว่าการจัดการนี้ได้ดำเนินการสำเร็จไปด้วยดีเป็นเวลานานแล้ว แต่ประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่เกิดจากโครงการยังเป็นแนวปฏิบัติมาถึงปัจจุบัน อนึ่งศรีลังกาได้รับความช่วยเหลือจากต่างประเทศเป็นอย่างดี เช่น ประเทศสวีเดน ประเทศเยอรมัน จึงทำให้การพัฒนาทางการศึกษาทางด้านเทคนิคศึกษาของศรีลังกาได้พัฒนามากยิ่งขึ้น

การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ (Adult and Special Education)

การศึกษาผู้ใหญ่ของศรีลังกา ส่วนมากจะเป็นการจัดการเรียนการสอนในลักษณะโปรแกรมเพื่อทักษะการอ่านเบื้องต้น (Literacy Program) แต่ทั้งนี้ยังประสบปัญหามากมาย ในปี ค.ศ. 1993 ปรากฏว่าชาวศรีลังกามีอัตราการรู้หนังสือเพียง 90 เปอร์เซนต์ (Webster's New Encyclopedic Dictionary, 1993: 1587) ฉะนั้นรัฐบาลจึงได้มอบให้กระทรวงศึกษาธิการ โดยเฉพาะกรมการศึกษานอกโรงเรียนและการศึกษาทางไกลเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดโปรแกรม หรือโครงการต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้สูงอายุสามารถอ่านออกเขียนได้และรักการอ่านมากขึ้น

ส่วนการศึกษาพิเศษนั้น (Special Education) นั้นในเมืองหลวงโคลัมโบ จะมีโรงเรียนเฉพาะสำหรับเด็กที่พิการ แต่ส่วนมากจะเป็นโรงเรียนที่ตั้งโดยมูลนิธิหรือองค์กรเอกชนมากกว่า ซึ่งโรงเรียนเหล่านี้จะคิดค่าเล่าเรียนจากผู้ปกครองค่อนข้างแพงกว่าโรงเรียนของรัฐบาล ซึ่งผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่นิยมส่งบุตรหลานเข้าเรียน แต่จะส่งศูนย์พัฒนาทางด้านความพิการเป็นลักษณะเฉพาะ เช่น พิการทางการฟัง ผู้ปกครองก็จะส่งบุตรหลานไปเรียนที่โรงเรียนเฉพาะ เห็นได้ว่าในเมืองเล็กๆ ของศรีลังกาจะไม่มีโรงเรียนประเภทนี้ ปัญหาอีกประการหนึ่งคือ รัฐบาลมีงบประมาณในการจัดตั้งโรงเรียนแก่เด็กพิเศษน้อย โรงเรียนจึงมีไม่มากนัก รวมทั้งผู้ปกครองเด็กก็มีฐานะยากจน จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้เด็กพิเศษเหล่านี้ไม่มีโอกาสได้เข้าเรียน นอกจากผู้ปกครองต้องสอนบุตรของตนเอง

6. ข้อมูลพื้นฐานของสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา

ธงชาติประเทศศรีลังกา

ที่ตั้งเป็นเกาะในมหาสมุทรอินเดีย ห่างจากตอนใต้ของอินเดียประมาณ 80 กิโลเมตร

พื้นที่ 65,610 ตารางกิโลเมตร

เมืองหลวง กรุงโคลัมโบ (Colombo)

เมืองสำคัญต่าง ๆ แคนดี้ เป็นเมืองสำคัญทางศาสนา มีพระบรมสารีริกธาตุ(พระเขี้ยวแก้ว) และมีต้นพระศรีมหาโพธิ์เก่าแก่ รัตนะปุระเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงทางด้านอัญมณีของประเทศศรีลังกา

วัดพระธาตุเขี้ยวแก้ว(Dalada Maligawa) เมืองแคนดี้ ประเทศศรีลังกา

ภูมิอากาศ มีอากาศแบบเมืองร้อน ฝนตกชุกในช่วงมรสุม

ประชากร 20,064,766 คน

เชื้อชาติ สิงหล ร้อยละ 74 ทมิฬ ร้อยละ 8 แชนมัวร์ (มุสลิมจากอินเดียและตะวันออกกลาง) ร้อยละ 7 และอื่น ๆ คือ พวกเชื้อชาติเบอร์เกอร์ เวดด้า และมาเลย์

ภาษา ภาษาสิงหล (ภาษาราชการและภาษาประจำชาติ) ภาษาทมิฬ (เป็นภาษาประจำชาติเช่นกัน) และภาษาอังกฤษใช้ติดต่อสื่อสารทั่วไปในภาครัฐ

ศาสนา พุทธศาสนาร้อยละ 70 ฮินดูร้อยละ 15 คริสเตียนร้อยละ 8 อิสลาม ร้อยละ 7 และอื่น ๆ

วันสำคัญ วันชาติ (Independence Day) วันที่ 4 กุมภาพันธ์

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือโดยรวม ร้อยละ 92.3 (ปี 2547) เพศชาย ร้อยละ 94.8 และเพศหญิง ร้อยละ 90

หน่วยเงินตรา รูปีศรีลังกา (Sri Lankan Rupee) 1 ดอลลาร์สหรัฐ ประมาณ 99.78 รูปี

ธนบัตรราคา 50 รูปีศรีลังกา

ประธานาธิบดี นาย Mahinda Rajapaksa (18 พ.ย. 2548)

นายกรัฐมนตรี นาย Ratanasiri Wickramanayake (21 พ.ย. 2548)

ประวัติ ชาวสิงหลจากอินเดียตอนใต้เข้ามาตั้งรกรากที่ประเทศศรีลังกา ในปลายศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสตกาล ส่วนศาสนาพุทธได้เริ่มเผยแผ่ในศรีลังกาเมื่อกลางศตวรรษที่ 3 ก่อนคริสตกาล สำหรับอารยธรรมในดินแดนนี้ได้ถือกำเนิดในเมือง (เมื่อราว 200 ปีก่อนคริสตกาล ถึง คริสตศักราชที่ 1000) และเมื่อคริสตศตวรรษที่ 14 ราชวงศ์หนึ่งทางอินเดียตอนใต้ได้ยึดอำนาจในบริเวณตอนเหนือของเกาะ และได้ก่อตั้งราชอาณาจักรทมิฬ ต่อมาศรีลังกาถูกยึดครองโดยโปรตุเกสในคริสตศตวรรษที่ 16 และถูกยึดครองโดยดัตช์ในคริสตศตวรรษที่ 17 ในที่สุดก็ตกอยู่ภายใต้อำนาจของอังกฤษอย่างสิ้นเชิงในปี ค.ศ.1815 ศรีลังกาได้รับเอกราชเมื่อปี ค.ศ.1948 และได้เปลี่ยนชื่อจาก Ceylon เป็นศรีลังกาเมื่อปี ค.ศ.1972

ความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่กับกลุ่มแบ่งแยกดินแดนชาวทมิฬได้ปะทุขึ้นเป็นสงครามเมื่อปี ค.ศ.1983 เนื่องจากชาวทมิฬต้องการปกครองตนเอง ทำให้ประชาชนหลายพันคนเสียชีวิต เนื่องมาจากการปะทะกันระหว่างสองกลุ่มนี้ การต่อสู้ได้ดำเนินมาถึง 2 ทศวรรษ ต่อมารัฐบาลและกบฏพยัคฆ์ทมิฬอีแลม (Liberation Tigers of Tamil Eelam, LTTE) ได้บรรลุข้อตกลงหยุดยิงในเดือนกุมภาพันธ์ ปี ค.ศ.2002 โดยนอร์เวย์เป็นตัวกลางในการเจรจา

การเมืองการปกครอง

ฝ่ายนิติบัญญัติ ศรีลังกาเป็นประเทศสาธารณรัฐมีการปกครองแบบรัฐสภา และมีประธานาธิบดีเป็นประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาล (Head of State and Head of Cabinet) เป็นระบบสภาเดียว (unicameral parliament) มีสมาชิกทั้งหมด 225 คน โดยจำนวน 196 คน ได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชนจากเขตเลือกตั้งทั้งหมด 22 เขต และอีก 29 คน มาจาก

การจัดสรรที่นั่งให้กับพรรคการเมืองตามอัตราส่วนของคะแนนเสียงที่ได้รับจากประชาชนในแต่ละเขตเลือกตั้ง ประธานรัฐสภาได้รับเลือกจากสมาชิกรัฐสภา

ประมุข ตามรัฐธรรมนูญประธานาธิบดีมีอำนาจมาก (Executive Presidency) เป็นทั้งประมุขของรัฐและหัวหน้ารัฐบาล และดำรงตำแหน่งสูงสุดของกองทัพ (โดยเป็นหัวหน้าพรรคการเมืองด้วย) มีอำนาจในการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีโดยการปรึกษากับนายกรัฐมนตรี ประธานาธิบดีเป็นประธานการประชุมคณะรัฐมนตรี มีอำนาจในการถอดถอนนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรี และมีอำนาจในการ ยุบสภา (สามารถกระทำได้ภายหลังจากการเลือกตั้งทั่วไป 1 ปี) รวมทั้งมีอำนาจแต่งตั้งประธานศาลฎีกาและผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ประธานาธิบดีได้รับการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน อยู่ในตำแหน่งคราวละ 6 ปี และดำรงตำแหน่งได้ไม่เกิน 2 สมัย ได้มีการเลือกตั้งประธานาธิบดี เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2548 นาย Mahinda Rajapaksa ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี และเข้ารับตำแหน่งเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2548 (ค.ศ.2005) สืบแทนนาง Chandrika Kumaratunga ซึ่งหมดวาระการดำรงตำแหน่งสมัยที่ 2

ฝ่ายบริหาร ตามรัฐธรรมนูญหัวหน้าฝ่ายบริหาร คือ ประธานาธิบดี โดยหัวหน้าพรรคที่ได้รับเสียงข้างมากในสภาในการเลือกตั้งทั่วไป จะได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีให้เป็นนายกรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม ประธานาธิบดีถือว่าเป็นหัวหน้ารัฐบาล เพราะมีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีได้ ทั้งนี้ นายกรัฐมนตรีมีวาระดำรงตำแหน่ง 6 ปี นายกรัฐมนตรีปัจจุบัน คือ นาย Ratanasiri Wickamanayake เข้ารับตำแหน่งเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2548 (ค.ศ. 2005)

เศรษฐกิจการค้า GDP 20,100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2548)

รายได้เฉลี่ยต่อหัว 1,031 ดอลลาร์สหรัฐ (2548)

อัตราการเติบโต ทางเศรษฐกิจ ร้อยละ 6 (2548)

มูลค่าการส่งออก 5,306 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2547)

มูลค่าการนำเข้า 7265 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (2547)

สินค้าส่งออกที่สำคัญ เสื้อผ้าสำเร็จรูป ชา พลอย

สินค้านำเข้าที่สำคัญ เครื่องจักรกล สิ่งทอ และแร่ธาตุ

ประเทศคู่ค้าที่สำคัญ สหรัฐฯ อังกฤษ เยอรมนี อินเดีย จีน ฮองกง ญี่ปุ่น สิงคโปร์ และไต้หวัน

ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกา

ด้านการทูต ไทยและศรีลังกาสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตในระดับอัครราชทูตเมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2498 (ค.ศ.1955) และยกระดับเป็นระดับเอกอัครราชทูตเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2504 (ค.ศ. 1961) ปัจจุบัน นายกาญจน์ ชีรานนท์ เป็นเอกอัครราชทูต ณ กรุงโคลัมโบ และนาย Mr. J.D.A Wijewadena เป็นเอกอัครราชทูตศรีลังกาประจำประเทศไทย

ด้านการเมือง ไทยสนับสนุนการเจรจาสันติภาพระหว่างกลุ่ม LTTE และศรีลังกา โดยรับเป็นสถานที่จัดการเจรจา ตามที่ผู้แทนของนอร์เวย์ได้ทาบทาม จนกว่าการเจรจาจะบรรลุผลที่ยั่งยืน

ด้านความช่วยเหลือทางวิชาการ รัฐบาลไทยได้เสนอที่จะให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูบูรณะศรีลังกาภายหลังวิกฤติจากการก่อการร้ายของกลุ่ม LTTE โดยแผนความช่วยเหลือมีระยะ 2 ปี คือ ปี 2546-2547 ให้ความร่วมมือทางวิชาการแก่ศรีลังกาในวงเงิน 34 ล้านบาท คือโครงการเพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูบูรณะศรีลังกาในภาคเหนือและภาคตะวันออก และโครงการเพื่อสนับสนุนแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติของศรีลังกา ในสาขาที่ไทยมีศักยภาพและความชำนาญ เช่น การกักเก็บระเบิด การแก้ไขปัญหาผู้พลัดถิ่นภายในประเทศ สาธารณสุข การเกษตร การศึกษา และการพัฒนาชนบท เป็นต้น ทั้งนี้ เนื่องจากเหตุการณ์ความไม่สงบภายใน โดยเฉพาะพื้นที่ที่ต้องการความช่วยเหลือซึ่งอยู่ในการปกครองในกลุ่ม LTTE ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ทำให้ไทยได้ดำเนินการเพียงบางส่วนและต้องชะลอการให้ความช่วยเหลือออกไป

ด้านการค้า ในช่วงปี 2547 การค้าระหว่างไทยกับศรีลังกามีมูลค่า 193.7 ล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยไทยส่งสินค้าออกไปยังศรีลังกาเป็นมูลค่า 183.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และนำเข้าสินค้าจากศรีลังกา 9.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ดังนั้น ไทยเป็นฝ่ายได้เปรียบดุลการค้า ในระหว่างการเยือนศรีลังกาอย่างเป็นทางการของนายกรัฐมนตรีในปี 2546 ได้มีความตกลงที่จะเพิ่มมูลค่าการค้าระหว่างกันให้ได้ 1,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐภายใน 3-5 ปี โดยไทยได้ให้ Export Credit มูลค่า 20 ล้านดอลลาร์สหรัฐแก่ผู้นำเข้าศรีลังกา และได้จัดตั้งคณะกรรมการการค้า ภายใต้กรอบความร่วมมือไทย-ศรีลังกา (JC) โดยได้เจรจาจัดทำ Preferential Trade Agreement – PTA เพื่อศรีลังกาจะได้รับสิทธิพิเศษทางภาษีสำหรับสินค้า

ความสัมพันธ์ด้านสังคมและวัฒนธรรม ไทยและศรีลังกามีความสัมพันธ์พิเศษทางด้านพุทธศาสนา ตั้งแต่ศตวรรษที่ 12 (ราว 800 ปีที่แล้ว) เจ้าเมืองนครศรีธรรมราชได้ส่งคณะผู้แทนไปศรีลังกา เพื่อนิมนต์พระภิกษุ ศรีลังกา 3 รูปมาช่วยฟื้นฟูเผยแผ่พุทธศาสนาที่นครศรีธรรมราช ก่อนที่จะเผยแผ่ไปยังอาณาจักรสุโขทัยในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ทำ

ให้พุทธศาสนาในประเทศไทยเจริญรุ่งเรืองขึ้น และเรียกว่านิกายลังkawงศ์ แต่ต่อมา ปี 2296 ไทยได้ส่งคณะพระภิกษุนำโดยพระอุบาลีมหาเถระเดินทางไปศรีลังกาตามคำร้องขอ เพื่อฟื้นฟูพุทธศาสนาในศรีลังกาอีกครั้ง และได้สถาปนาพุทธศาสนานิกายสยามวงศ์ขึ้นในศรีลังกา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พร้อมด้วยสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีได้เสด็จ เยือนศรีลังกา เมื่อเดือนมกราคม 2482 และเสด็จ ไปวัดที่พุทธตามารามอันเป็นวัดเก่าแก่ที่สุดใกล้กรุงโคลัมโบ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล ทรงปลูกต้นไม้มงคลคือต้นจันท์ หลังจากนั้นในปี 2493 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พร้อมด้วย สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้เสด็จ เยือนที่วัดนี้อีก และในเดือนสิงหาคม 2542 สมเด็จพระเจ้า ลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเยือนวัดนี้เช่นกัน

ศรีลังกาได้มอบหน่อพระศรีมหาโพธิ์จากวัดพระเชี้ยวแก้วเมืองแคนดี้ และจากเมืองอนูราชปุระในศรีลังกาเพื่อมาปลูกในไทย นอกจากนั้น ศรีลังกายังได้บริจาคเงินเพื่อร่วมบูรณะปฏิสังขรณ์วัดธรรมาราม จ.พระนครศรีอยุธยา จำนวน 3,440,000 บาท เมื่อปี 2546 ทั้งนี้เนื่องจากวัดธรรมารามเป็นวัดในสมัยกรุงศรีอยุธยา และเป็นวัดที่พระอุบาลีมหาเถระเคยเป็นเจ้าอาวาสก่อนที่จะเดินทางไปศรีลังกา

การเยือนของผู้ในระดับสูง

พระราชวงศ์

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช พร้อมด้วยสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เสด็จ เยือนศรีลังกา เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2482

- พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จ เยือนศรีลังกา เมื่อปี 2493

- พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เสด็จเยือนศรีลังกา เมื่อวันที่ 21-28 มิถุนายน 2532

- สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จ เยือนศรีลังกา เมื่อวันที่ 19-24 มกราคม 2536

- สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เสด็จเยือนศรีลังกา เมื่อวันที่ 23 -29 สิงหาคม 2542

- สมเด็จพระพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เสด็จเยือนศรีลังกา เพื่อประดิษฐานพระไตรปิฎกอักษรโรมันที่กรุงโคลัมโบ เมื่อวันที่ 6 มีนาคม 2548
รัฐบาล

ฝ่ายศรีลังกา

- นาง Sirimavo Bandaranaike นายกรัฐมนตรี เยือนไทยในฐานะแขกของรัฐบาล เมื่อเดือนมกราคม 2519

- นาย Ranil Wickremesinghe รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เยือนไทยเมื่อเดือน มีนาคม 2521

- นาย Ranasinghe Premadasa นายกรัฐมนตรี เยือนไทยในฐานะแขกของรัฐบาล เมื่อวันที่ 12-16 พฤษภาคม 2524

- นาย Lakshman Kadirgamar รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เยือนไทยเมื่อวันที่ 2-5 มกราคม 2539

- นาย Tyronne Fernando รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศศรีลังกา เยือนไทยเมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2545

- นาย Lakshman Kadirgamar รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศศรีลังกา เยือนไทยเมื่อวันที่ 28 – 29 กรกฎาคม 2547 ก่อนเข้าร่วมประชุม BIMSTEC

- นาง Chandrika Kumaratunga ประธานาธิบดีศรีลังกาเดินทางมาเข้าร่วมการประชุม BIMSTEC Summit เมื่อวันที่ 30 – 31 กรกฎาคม 2547

7. บทสรุป (Conclusion)

แม้ว่าปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมประชาธิปไตยศรีลังกาจะมีอิสระจากการปกครองของอังกฤษ แต่ระบบการจัดการศึกษายังใช้รูปแบบของอังกฤษอยู่ ไม่ว่าจะเป็นระบบโครงสร้างการศึกษา การบริหารการศึกษา รวมทั้งการวัดผลประเมินผล ในปี ค.ศ. 2000 นี้ รัฐบาลพยายามหากลยุทธ์ต่างๆ โดยเฉพาะนโยบายที่จะส่งเสริมให้เด็กชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อจบออกไปแล้วสามารถประกอบอาชีพได้เลย ถึงแม้ว่าประเทศศรีลังกาจะประสบปัญหาทางด้านการเงินงบประมาณ แต่โดยภาพรวมแล้วศรีลังกาได้พยายามปรับปรุงการศึกษาของตนเองให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง ที่กำลังเปลี่ยนแปลง และชาวศรีลังกาเองก็ยินดีที่จะรับวัฒนธรรมใหม่ที่กำลังหลั่งไหลเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง